

**NOVA MODA
A CLASSE**

For Étienne Augé, as redheaded in heart
as the best of Irishmen.
C.U.

A les meves Lolo i Nolwenn, Danie, Émilie.
Les noies més meravelloses del món!
M.

Primera edició: febrer del 2015
Títol original francès: *Nouvelle mode chez les 6e*

Maquetació: Endoradisseny
Fotogravat: Roc Prépresse
Edició: Olga Portella Falcó
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014, Éditions Play Bac, 33 rue du Petit Musc, 75004, París
© 2015, Oriol Sánchez Vaqué, per la traducció
© 2015, La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

© **playBac**

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla 95 – 08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com

Imprès a T.G. Soler
Enric Morera 15
08950 Esplugues de Llobregat

Dipòsit legal: B-20.523-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5195-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Claire Ubac

NOVA MODA A CLASSE

Traducció d'Oriol Sánchez Vaqué

Moemai

laGalera

La Lili té 11 anys,
un munt d'idees i uns dits d'or.

Segons com li agafi, si li ve de gust, pot elaborar una joia preciosa, dissenyar una roba superfashion o redecorar tota la seva habitació!

La *Lili* acaba d'entrar a sisè a l'Escola Dalí com a interna. És la primera vegada que se separa del seu pare, un gran reporter. Enyora la seva estimada mainera i els plats marroquins sensacio-

nals que només ella sap cuinar. Per no parlar del seu millor amic, tot un personatge, amb qui ella sempre pot comptar. La *Lili* els necessita molt especialment, perquè no ha conegut mai la seva mare i això li crea un gran buit.

Sort que té el mòbil!

Descobreix la nostra *Lili*, tan graciosa com tossuda, i segueix-la en les seves noves aventures...

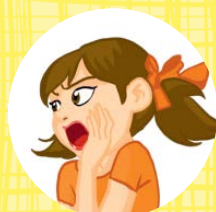
Els amics de la Lili

Adrien
anomenat Pony

Karima
companya d'habitació
de la Lili

Jade
ex-Myblette

Les Tres Quatre: Fatou, Camélia i Mélissa

Els kawaii

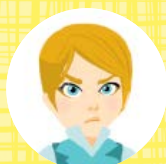
Héloïse

Myriam-Annabelle,
anomenada Mybel,
germana de l'Héloïse

les Myblettes

Raphaël

Kébir

La família de la Lili

Samuel Truong
anomenat Buda

Cédric O'Ryan
pare de la Lili

Zina
mainadera de la Lili

L'Escola Dalí

Marion Jab
directora

Sr. Carlo
professor d'art

La professora
de ciències
de la vida

La professora
d'educació física

Julia
cavallerissa

Els altres personatges

La fornera

Mikael
amic d'en Cédric

A la mateixa sèrie:

Dissenyadora sí o sí (volum 1)

Alerta, malvades a classe! (volum 2)

Un nou repte (volum 3)

Socors! (volum 4)

Últim dia de les vacances de tardor!
Aquest matí he anat a les quadres de l'Escola Dalí, la meva escola d'art, a raspallar el Solell. En principi és l'última vegada, perquè els alumnes de sisè no estan autoritzats ni a ocupar-se dels cavalls ni a muntar-los abans del tercer trimestre. Però la Julia, la cavallerissa de l'escola, ens ha deixat anar-hi excepcionalment a en Pony i a mi perquè tinguem cura dels

La sorpresa

animals aquestes dues últimes setmanes. He demanat a la Julia si podia continuar venint a veure el meu cavall preferit quan tornin a començar les classes; m'ha promès que en parlaria amb la directora.

Estic llegint una novel·la quan truquen a la porta de la meva habitació. És la núm. 3, una de les tres amigues de la Mybel, l'harpia! Què deu voler de mi, aquesta espieta?

–La directora t'espera al seu despatx.

El meu primer pensament és: «Aquesta harpia acaba de xerrar». La núm. 3 m'ha espiat durant totes les vacances i, la setmana passada, em va veure com muntava el Solell tot i que m'estava prohibit. La Julia em va estirar les orelles, però la directora no ho va saber. El que em sor-

prèn és que la núm. 3 no hagi esperat que tornés la Mybel, la meva enemiga jurada, per denunciar-me!

El cor em batega a mil per hora mentre em dirigeixo al despatx de la Marion Jab. Tant me fa que m'esbronquin; el que no podria suportar és no poder anar a veure el Solell. Pensarà que l'he abandonat!

Els arguments per a la meva defensa em giravolten pel cap. Truco a la porta del despatx. La Marion Jab m'obre amb un gran somriure, està esplèndida, porta un jersei **verd pèsol**. Just darrere seu, qui hi ha? El meu pare! Amb aquell posat encarcarat que fa quan es tracta de sentiments.

–Daidi! –crido llançant-me-li al damunt.

–M’alegro de veure’t, *miss* –murmura ell, amb la veu enrogallada per l’emoció.

Respiro fondo la berbena del seu gel de dutxa. El pare em va regalar el mateix gel que fa servir quan se’n va anar de viatge. Però, en ell, l’olor és especialment deliciosa!

Els ulls de la Marion Jab brillen d'alegria. És molt bona dona, la meva directora.

–Abans de deixar-vos sols –declara ella–, t'haig d'anunciar dues coses, Lili. La primera és que el teu pare s'estarà quinze dies al poble. Estàs autoritzada a veure'l després de les classes i, per descomptat, els caps de setmana. Aquestes trobades no perjudicaran el teu ritme de feina a classe, oi?

Faig que no amb el cap a gran velocitat:

–Compti amb mi –dic.

La segona bona notícia de la directora és que, a partir d'ara, autoritza els alumnes de sisè que ho desitgin a anar a ajudar la Julia una hora a la setmana a les

quadres. En principi, no hi hem de fer res abans del tercer trimestre, que serà quan començaran les classes d'equitació; però en Pony i jo hem demostrat durant les vacances que som útils. Gràcies a aquesta autorització, podré tornar a veure el Solell! Amb les galtes **vermell espelma**, exclamo des del fons del meu cor:

–És molt amable, senyora!

Porto el meu daidi estimat fora del despatx a corre-cuita. Li vull presentar el Solell aprofitant que és al prat.

–No corris tant –bromeja el meu pare–, he estat a punt de relliscar sobre una fulla morta!

Quan el Solell gira el coll cap a mi en sentir la meva crida, en Cédric O’Ryan xiula d’admiració.

–Caram! –diu–. Ja t’has fet amiga íntima d’aquest animal. És magnífic!

El Solell avança cap a ell, li ensuma la mà estesa, sacseja el cap i emet un llarg renill. Riem tots dos.

–M’ha adoptat! –observa el pare.

Em moro de ganes de confiar-li que és el cavall de la mare. Però encara no és el moment idoni. Opto per preguntar-li al meu pare sobre el reportatge a Síria.

El pare es repenja a la barrera. Sospira; ha tingut moltes dificultats a l’hora de treballar. La situació era crítica. Posava en perill fins i tot la gent que l’ajudava a intentar saber què passava.

–Et trenca el cor veure patir un país tan bonic –em diu–. Si veiessis aquells llargs murs de pedra seca als camps de

La sorpresa

terra rogenca, de seguida tindries ganes de dibuixar-los. Un dia t'hi portaré –promet–. Mentrestant...

De la butxaca interior de la seva jaqueta apareix un esclat de llum vermella i beix: un fulard de seda suau se m'enrotlla al voltant del coll. És la famosa seda de la ciutat d'Alep. Li agraeixo el regal amb un gran petó. Mentre estic arraulida als seus braços, sentim tots dos una empenteta a

l'esquena. Ha sigut el Solell.

No gaire lluny de nosaltres s'exclama una veu alegre:

–*Naughty boy...*¹ Que n'és de gelós!

1. *Naughty boy* (en anglès): 'noi dolent'.

La Julia arriba on som nosaltres. Estic contenta de presentar-li el meu pare. Mentre portem plegats els cavalls a les quadres, ella examina en Cédric O’Ryan com qui no vol la cosa. És la primera vegada que la Julia es troba amb el marit

La sorpresa

de la seva vella amiga Liliana, la meva mare, que es va fer top-model amb el nom de Marisa.

El pare no sospita res. La Julia no fa cap al·lusió a la meva mare. Afortunadament. Sóc jo qui haig de triar el moment idoni per parlar-ne amb el pare!

